

Marek Głazik, Andrzej Kola, Gerard Wilke

Słoszewy, pow. Brodnica

Informator Archeologiczny : badania 8, 323-324

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

w rzucie poziomym miała kształt owalny o wymiarach 60 x 105 cm, a w przekroju pionowym kształt nieckowaty. W jamie znaleziono rozcieracz kamienny.

Warstwa kulturowa we wnętrzu obiektu była słabo zachowana i zawierała bardzo małą ilość fragmentów naczyń i nieliczne kości zwierzęce. Występowała ona od powierzchni do głębokości średnio 40 cm. Nikła ilość zabytków ruchomych pozwala sądzić, że osada była stosunkowo krótko zamieszkała.

Na podstawie fragmentarycznie zachowanej ceramiki obiekt wydatowano roboczo na II okres epoki brązu.

SŁOSZEWY; pow. Brodnica

Katedra Archeologii
Uniwersytetu im. Mikołaja
Kopernika w Toruniu

Badania prowadzili mgr Marek Głazik, mgr Andrzej Kola i mgr Gerard Wilke /autorzy sprawozdania/. Finansował WKZ w Bydgoszczy. Pierwszy sezon badań. Grodzisko późnośredniowieczne.

Badania miały charakter ratowniczy, w związku ze zniszczeniem części obiektu przez młodzież. Wydobyto tam wtedy znaczną ilość zabytków żelaznych, wśród których na szczególną uwagę zasługiwało 506 grotów beltów do kusz.

Grodzisko w Słoszewach położone jest około 10 km na południowy zachód od Brodnicy, 3 km od miejscowości Małki i około 250 m na północny zachód od meandrującej tu silnie rzeki Drwęcy. Bezpośrednio na północ od grodziska znajdują się zabudowania PGR Słoszewy, z których budynek pałacu usytuowany jest tuż przy zewnętrznej krawędzi fosy, odcinającej obiekt od pozostałego trzonu wysoczyzny morenowej. Majdan grodziska kształtu trapezowego, nieznacznie pofalowany; posiada rozmiary: długość około 65 m, większą szerokość około 45 m przy krawędzi północnej, i mniejszą około 30 m przy krawędzi południowej. U podnóża grodziska przebiega od jego strony południowej, wschodniej i zachodniej wał zaporowy o wysokości od 2 do 3 m, odcinający kulminację na której znajduje się obiekt, od pozostałej części cypla wzgórza morenowego.

Badania skoncentrowano przede wszystkim w rejonie zniszczenia. Przy wschodniej krawędzi majdanu, założono wykop badawczy o rozmiarach 4 x 8 m /wykop 1/. Drugi wykop o rozmiarach 3 x 10 m umiejscowiono u podnóża grodziska, lokalizując go na południowo-zachodnim odcinku wału zaporowego, przeciętego w tym miejscu współczesną drogą gospodarczą /wykop 2/.

W wykopie pierwszym odsłonięto relikty rumowiska domostwa, Eksplo-
racja jego wnętrza przeprowadzona w ramach siedmiu warstw mechanicz-
nych wykazała istnienie nawarstwień kulturowych, składających się na
jednorodny co do funkcji i chronologii zespół kulturowy. Na zawartość
warstw składał się duży zespół zabytków. Wśród nich fragmenty naczyń
glinianych, z których zrekonstruowano 18 okazów, oraz liczne przedmioty
żelazne, kości zwierzęce i resztki zbóż. Przedmioty żelazne reprezento-
wane są głównie przez zespół militariów - groty bełtów do kusz /278 oka-
zów/ i grot włóczni, dalej okucia skrzyń i inne przedmioty codziennego
użytku. Drugi wykop badawczy nie dostarczył żadnego materiału zabytko-
wego, pozwalając jedynie na poznanie konstrukcji wału zaporowego, któ-
ry był zbudowany z przewarstwień gliny i piasku.

Chronologię badanego obiektu oparto na przesłankach archeologicz-
nych, uściślając ją przekazami pisаныmi. Analiza materiału zabytkowego,
przede wszystkim ceramicznego, pozwoliła na datowanie omawianego grodu
w szerokich ramach XIV i XV w. Znalazło to pełne odzwierciedlenie w źród-
łach pisanych, które dodatkowo wniosły datę zniszczenia tego obiektu.
Fakt ten należy łączyć niewątpliwie z działaniami wojsk polskich podczas
wojny polsko-krzyżackiej w 1414 r.

ZABRZE, pow. Pułtusk

Katedra Archeologii Pradziejowej
i Wczesnośredniowiecznej
Uniwersytetu Warszawskiego

Badania prowadził mgr Ryszard F. Mazurowski. Fi-
nansował WKZ w Warszawie. Drugi sezon badań.
Cmentarzysko kultury amfor kulistych.

Celem badań było określenie zasięgu cmentarzyska oraz rozpoznanie
pod względem archeologicznym obszaru pobliskiego w stosunku do cmenta-
rzyska. Przebadano odkryte w zeszłorocznym sezonie dwa groby o powierzch-
ni 7,5 ara. Nie odkryto dalszych zespołów grobowych. Znalaziono jedynie
małe palenisko, które należy uznać za związane z kulturą amfor kulistych,
ponieważ w jego górnej części znaleziono fragment naczynia tej kultury. Za-
ręsy rowów pomiędzy zeszłorocznymi grobami okazały się okopami z okresu
I wojny światowej.

Podczas penetracji wykopami sondażowymi obszaru położonego na kra-
wędzi doliny Wkry znaleziono kilka fragmentów naczyń kultury amfor kulis-
tych, trzy małe wióry oraz fibulę z okresu rzymskiego i fragmentów cerami-
ki średniowiecznej.

Nie przewiduje się dalszych systematycznych badań wykopaliskowych.